

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/33/2017
Identifikačné číslo spisu: 6115010507
Dátum vydania rozhodnutia: 04.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6115010507.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obvineného A. I., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 4. októbra 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného A. I. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. februára 2016, sp. zn. 2To/123/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného A. I. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 26. novembra 2015, sp. zn. 2T/39/2015, bol obvinený A. I. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 4. februára 2015 v čase po 17.00 hod na C. ulici v R. zakúpil 2 ks zatavených injekčných striekačiek s obsahom prášku bielej farby, následne tieto u seba prechovával počas jazdy osobným motorovým vozidlom na parkovisko pred potravinami V. na G. ulici v R., pričom cestou vo vozidle obsah jednej striekačky užil a druhú zatavenú injekčnú striekačku s obsahom prášku bielej farby o hmotnosti 0,743 g s obsahom metamfetamínu 76,8 % hmotnostných predstavujúcich najmenej 14 obvykle jednorazových dávok v okamihu následného policajného zásahu na vyššie uvedenom parkovisku vyhodil cez otvorené okno spolujazdca, pričom účinná látka metamfetamín je uvedená v druhej skupine psychotropných látok uvedených v zákone č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, pričom obvinený sa tohto konania dopustil aj napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2T/65/13 právoplatným 11. februára 2014 uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona.

Za to bol odsúdený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 36 písm. n/, § 37 písm. m/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona bol pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/, § 74 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Krajský súd v Banskej Bystrici na podklade odvolania podaného obvineným, uznesením z 25. februára 2016, sp. zn. 2To/123/2015, rozhodol podľa § 319 Trestného poriadku tak, že odvolanie obvineného A. I. zamietol.

Proti označenému rozsudku krajského súdu podal dovolanie obvinený A. I. prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Petríka, (doručené Okresnému súdu Banská Bystrica 11. apríla 2017) z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ a písm. c/ Trestného poriadku, nakoľko odsudzujúci rozsudok krajského súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a pre porušenie práva na obhajobu. V dovolaní obvinený argumentoval tým, že súd nesprávne právne posúdil skutok. Obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa dopustil. Súd nesprávne posúdili zistený skutkový stav (t. j. množstvo omamnej látky a percentuálny podiel účinnej látky). Prvostupňový súd sa pri svojom rozhodovaní oprel aj o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/56/2014, podľa ktorého jednorazovou dávkou na použitie v zmysle § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa rozumie dávka omamnej alebo psychotropnej látky, ktorá sa bežne (u väčšiny užívateľov) konzumuje pri jednom použití a takto vyjadruje konzumný priemer. Podľa názoru obvineného, takýto právny názor odporuje snahe zákonodarcu citlivo diferencovať medzi užívateľmi drog a dealermi drog a preto sa s týmto právnym názorom nestotožňuje. Najvyšší súd mal s najväčšou pravdepodobnosťou na mysli absolútny priemer užívateľov a nie priemer osôb istého stupňa závislosti a pod. Ak by sa mal za to, že sa má pri určení jednorazovej obvyklej dávky vychádzať z absolútneho priemeru, tak tomu vôbec nekorešponduje ustanovenie § 135 Trestného zákona, ktorý vyčleňuje užívateľov drog od osôb obchodujúcich s drogami. Osoby s vysokým stupňom závislosti, by pri aplikovaní výkladu najvyššieho súdu o tom, čo je „obvyklá jednorazová dávka“ ani nemali možnosť, aby ich konanie bolo klasifikované inak ako v zmysle ustanovenia § 172 Trestného zákona a boli by automaticky kriminalizované, napriek tomu, že v ich konaní absentuje vôľa obchodovať s omamnými látkami, nakoľko ich dávka mnohonásobne prevyšuje absolútny priemer. Z predmetného rozhodnutia ani nie je zrejmé, či sa jednalo o rozhodnutie, ktoré má riešiť problematiku určovania jednorazovej obvyklej dávky. Rozhodnutie nešpecifikuje, či existuje len jeden spôsob na ustálenie toho, čo je jednorazovou obvyklou dávkou, a teda nevyvracia tvrdenie, že je možné vychádzať pri určení množstva jednorazovej obvyklej dávky aj z iných kritérií napr. z hodnoty peňažných prostriedkov vynaložených na kúpu. V tejto súvislosti obvinený poukázal aj na prepočet jednorazovej obvyklej dávky uvedenom v judikáte Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k uvedeným záverom dáva obvinený do pozornosti odborné vyjadrenie zapísané pod poradovým číslom 06/16-1 v znaleckom denníku č. 03 vypracované RNDr. Vierou Kadlecovou predložené spolu s odvolaním. Znalec v závere odborného vyjadrenia skonštatoval, že množstvo 0,571 g 100% účinnej látky je možné aplikovať v 3 až v 1 dávke v prípade vysoko závislého, chronického konzumenta. Tento stupeň závislosti korešponduje hodnoteniu jeho závislosti súdnym znalcom MUDr. Vongrejom na pojednávaní dňa 28. novembra 2015 - na stupnici od 1 do 10 ako stupeň 10, t. j. najvyšší stupeň závislosti. Podľa obvineného týmto záverom korešponduje i cena, ktorú vynaložil na kúpu svojej dávky (t. j. suma 50,- eur), z ktorej pri priemernej cene danej drogy ani nebolo v jeho možnostiach zakúpiť viac ako 10 dávok. Priemerná cena jednorazovej dávky v rozpätí 10,00 až 15,00 eur, pričom cena za 1 gram pervitínu predstavuje sumu 22,00 až 110,00 eur (Údaj Prezídia PPZ, Národná kriminálna agentúra, 2015). V tejto súvislosti obvinený poukázal na obsah rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Tdo 32/2012 z 27. novembra 2012, z ktorého vyplýva, že podľa správy Národného monitorovacieho centra pre drogy o stave drogovej problematiky na Slovensku za roky 2006 - 2008

možno vyvodit', že za jednu dávku metamfetamínu sa považuje dávka na úrovni 100 mg až 200 mg (0,1 g až 0,2 g).

Podľa názoru obvineného tak okresný ako aj krajský súd zistený skutkový stav nesprávne podriadili právnej kvalifikácii ako obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona a teda podľa jeho názoru došlo k nesprávnej aplikácii zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav, keď mal byť (vzhľadom na stupeň jeho drogovej závislosti, množstvo zadržanej látky a percento účinnej látky) skutok posúdený podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, obvinený z opatrnosti poukazuje, že porušenie jeho práva na obhajobu vidí v tom, že v prípravnom konaní nebol zo strany vyšetrovateľa Policajného zboru vyzostupňovaný o termínoch úkonov vyšetrovania. Podľa názoru obvineného vyšetrovateľ mal povinnosť oznamovať mu termíny konania jednotlivých úkonov, a jednotlivé úkony riadne označiť. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoV/16/11. Obvinený ďalej spochybnil právnu úvahu odvolacieho súdu, resp. namietal, že napriek predchádzajúcemu názoru o potrebe doplnenia dokazovania, na tomto svojom názore odvolací súd nezotrval a považoval rozhodnutie prvostupňového súdu vrátane odôvodnenia za dostatočné. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby dovolací súd okrem rozhodnutia odvolacieho súdu, preskúmal aj konanie na súde prvého stupňa.

Záverom obvinený žiada, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona v § 371 ods. 1 písm. i/, a c/ Trestného poriadku a súčasne zrušil napadnuté rozhodnutie vrátane predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvého stupňa a prikázal odvolaciemu súdu a súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „prokurátor“ č. l. 428 - 431). K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku uviedol, že tento dôvod nie je daný. V zmysle citovaného ustanovenia je možné podať dovolanie, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom požití iného hmotno-právneho ustanovenia. Správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Obžalovaný už na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že síce skutkové okolnosti prípadu nepopiera, avšak zo skutku sa necíti byť vinným z dôvodu zlého právneho posúdenia, resp. nesprávnej právnej kvalifikácie jeho konania. Obhajoba obvineného totiž od počiatku spočívala vo vyjadrení názoru, že množstvo metamfetamínu, ktoré bolo u neho zaistené, nezodpovedá štrnástim dávkam, ale v jeho prípade ide len o jednu dávku, nakoľko je osobou dlhodobo užívajúcou omamné látky. Obsah aktuálneho dovolania je v rozhodných skutočnostiach v podstate zhodný s obsahom odvolania odsúdeného. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal predovšetkým na výpoveď znalca z príslušného odboru toxikológie. Svoje závery odôvodnil v rozhodnutí, ktorými dôvodmi sa aj odvolací súd stotožnil. Podľa názoru prokurátora nie je daný ani dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. S poukazom na § 213 Trestného poriadku účasť obvineného na vyšetrovacích úkonoch, resp. jeho osobné upovedomenie o plánovaných úkonoch nie je obligatórna povinnosť policajta. JUDr. Petrík ako ustanovený obhajca obvineného A. I. bol prítomný a teda sa zúčastnil všetkých procesných úkonov v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom, počas ktorých mal možnosť obhajovať záujmy svojho klienta. Za dôvod dovolania nemožno považovať ani to, že odvolací súd neuviedol skutočnosti podľa želania obvineného.

Vzhľadom na uvedené, prokurátor považuje napadnuté rozsudky prvostupňového súdu a následne aj súdu odvolacieho za zákonné a správne. Dôvody dovolania nie sú dané, preto navrhol bez preskúmania veci podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo

podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného A. I. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku dovolací súd uvádza, že tento je naplnený len vtedy, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod.

Obvinený v dovolaní namietal, že okresný a krajský súd nesprávne zistili skutkový stav, t. j. množstvo omamnej látky a percentuálny podiel účinnej látky, a teda bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než akého sa dopustil. Podľa názoru obvineného, mal byť uznaný za vinného z trestného činu podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona.

Najvyšší súd pripomína, že v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku nie je oprávnený skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou). S ohľadom na to nemôže dovolací súd skúmať právne závery a dôkazné úvahy súdov nižších stupňov, na základe ktorých dospeli k stanovenému počtu obvykle jednorazových dávok drogy na použitie vo svojich rozhodnutiach, pretože toto sú závery skutkové. Ťažisko dokazovania je totižto v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd uvádza, že právna kvalifikácia stíhaného trestného činu ako obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zodpovedá skutkovej vete (zistenému skutku) v rozsudku prvostupňového súdu, pričom nie sú dané žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu, či zánik trestnosti činu ani chyby pri uložení trestu. Preto je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku a so zreteľom na to nemohol najvyšší súd rozhodnúť inak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Prvotný podklad pre orgány činné v trestnom konaní a súdy na stanovenie počtu obvykle jednorazových dávok poskytuje Kriministický a expertízny ústav Policajného zboru, Odbor prírodného skúmania a

kriminalistickej identifikácie (ďalej len „KEÚ“).

V posudzovanej veci zo znaleckého posudku č PPZ-KEU-SL-EXP-2015/597 (č. l. 132 - 133) je zrejmé, že injekčná striekačka obsahovala biely prášok hmotnosti 0,743 g s priemerným obsahom 76,8 % hmotnostných bázy metamfetamínu. Toto množstvo prášku predstavuje 14 - 57 obvykle jednorazových dávok. Predložené celofánové vrečko obsahovalo zabalené úlomky sušeného rastlinného materiálu zelenej farby, charakteristického aromatického zápachu, hmotnosti 0,171 g s priemerným obsahom 12,7 % hmotnostných psychotropnej látky THC. Rastlinný materiál bol identifikovaný ako časti rastlín rodu konope. Materiál predstavuje 1 - 2 obvykle jednorazové dávky. Všetky zistené látky podliehajú ustanoveniam zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch. Metamfetamín je zaradený do II. skupiny psychotropných látok. Zo znaleckého posudku ďalej vyplýva, že KEÚ neurčuje množstvo, ktoré zodpovedá individuálnej obvykle jednorazovej dávke drogy určenej pre konkrétneho užívateľa, s prihliadnutím na stav jeho fyzickej a psychickej dispozície a závislosti. Ústav objektívne vyjadruje obvykle jednorazovú dávku drogy ako množstvo (rozsah hmotností) účinnej látky, spravidla vo forme voľnej bázy, ktoré si väčšina užívateľov aplikuje jednorazovo.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti výpoveď znalca PharmDr. Jiřího Zapletal, ktorý uviedol, že množstvo metamfetamínu veľkosti 0,01 g je podľa dostupných odborných literárnych zdrojov schopné navodiť tzv. terapeutický účinok, čiže želanú zmenu správania sa ľudského organizmu. Množstvo metamfetamínu veľkosti 0,04 g rešpektuje všeobecne známe pomery na drogovej scéne na Slovensku a je potrebné považovať ju za východiskové množstvo pre priemerných drogových konzumentov. Nie je možné stanoviť individuálne parametre, aké množstvo účinnej látky je u obvineného jednou dávkou. Právny systém síce zaviedol pojem veľkosti dávky, ale nevysvetľuje, čo je možné považovať za veľkosť dávky z hľadiska konkrétneho množstva.

Zrozumiteľný a jednoznačný výklad právneho pojmu obvykle jednorazová dávka poskytol Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. 2Tdo/56/2014, zo 16. decembra 2014 (R 87/2015), v ktorom okrem iného vyslovil: „Pri definícii obvykle jednorazovej dávky je potrebné vychádzať z princípu rovnakého zákonného prístupu, ku ktorémukoľvek páchatelovi, ktorý omamnú alebo psychotropnú látku prechováva bez ohľadu na jeho individuálne fyzické dispozície alebo vyššiu odolnosť získanú užívaním drogy. Rezistencia získaná predchádzajúcou opakovanou aplikáciou omamnej alebo psychotropnej látky nemôže byť dôvodom na priaznivejšiu právnu kvalifikáciu (§ 171 namiesto § 172 resp. § 171 ods. 1 namiesto § 171 ods. 2 Trestného zákona). Takýto prístup by poprel zmysel a zameranie dotknutej trestnoprávnej úpravy, ktorá má prechovávanú a iným formám dispozície s drogou zabrániť.“ Najvyšší súd tiež vyslovil: „Obvykle jednorazovou dávkou na použitie v zmysle § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa rozumie dávka omamnej alebo psychotropnej látky, ktorá sa bežne (u väčšiny užívateľov) konzumuje pri jednom použití a takto vyjadruje konzumný priemer“ (R 87/2015 - I).

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd sumarizuje:

Obvykle jednorazovou dávkou na použitie v zmysle § 135 Trestného zákona sa rozumie dávka drogy, ktorá sa bežne konzumuje pri jednom použití a hmotnostne zodpovedá dávke bežne predávanej (kupovanej) na jedno použitie. Takto určená obvykle jednorazová dávka na použitie musí obsahovať minimálne také množstvo účinnej látky, ktoré je spôsobilé ovplyvniť psychiku jedinca, či už v zmysle útlmu alebo excitácie. Pojem „obvykle“ nemožno vykladať subjektívne vo vzťahu ku konkrétnemu konzumentovi drogy, ale všeobecne vo vzťahu ku konkrétnej droge.

Skutkové ustálenie počtu obvykle jednorazovej dávky na použitie a určenie množstva drogy, ktoré tvorí obvykle jednorazovú dávku na použitie je právnou otázkou a právnym záverom, ktorý v zmysle § 145 ods. 1 druhá veta Trestného zákona nie je oprávnený riešiť a vyslovovať KEÚ PZ v postavení znaleckého ústavu. Riešenie právnych otázok a vyslovovanie právnych záverov patrí do výlučnej kompetencie orgánov činných v trestnom konaní a súdu.

V zmysle § 171 ods. 1 Trestného zákona je trestné neoprávnené prechovávanie akéhokoľvek množstva omamnej alebo psychotropnej látky a to aj v množstve menšom ako je jedna obvykle jednorazová dávka na použitie, ak s ohľadom na toto množstvo drogy a jej účinok možno vysloviť, že ide o návykovú látku v zmysle § 13 ods. 5 Trestného zákona.

V citovanom zákonom ustanovení sa nenachádza pojem obvykle jednorazová dávka (podobne v § 172 Trestného zákona), čím je v podmienkach Slovenskej republiky daná nulová tolerancia k prechovávaniu akéhokoľvek množstva drogy.

Okresný súd Banská Bystrica venoval odôvodneniu napadnutého rozhodnutia náležitú pozornosť, ktoré odôvodnenie akceptoval aj odvolací súd. Obe rozhodnutia sú zákonné a správne, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na ne odkazuje.

Pokiaľ obvinený A. I. v dovolaní iným spôsobom hodnotí dôkazy, s takýmto postupom sa nie je možné stotožniť, pretože vlastne polemizuje so skutkovými závermi súdov, čo je v rozpore s druhou vetou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že tento dovolací dôvod nie je naplnený.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na tieto skutočnosti v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Treba tiež zdôrazniť, že trestné konanie treba posudzovať komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv.

Dovolací súd po preštudovaní spisového materiálu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu celého trestného konania došlo k porušeniu práva obvineného A. I. na obhajobu a už vôbec nie zásadným spôsobom. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávani a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Petra Petrika (plnomocenstvo z 5. februára 2015).

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že nebol v prípravnom konaní vyzvolený o termínoch úkonov vyšetrovania, najvyšší súd uvádza: Podľa § 213 ods. 1 Trestného poriadku policajt môže povoliť účasť obvineného na vyšetrovacích úkonoch a umožniť mu kásť vypočúvaným svedkom otázky. Postupuje tak najmä vtedy, ak obvinený nemá obhajcu a úkon spočíva vo výsluchu svedka, pri ktorom je dôvodný predpoklad, že ho nebude možné vykonať v konaní pred súdom, iba ak by zabezpečovanie jeho prítomnosti alebo jeho prítomnosť mohli ohroziť vykonanie tohto úkonu.

Podľa § 213 ods. 2 obhajca má právo od vzniesenia obvinenia zúčastniť sa úkonov, ktorých výsledok môže byť použitý ako dôkaz v konaní pred súdom, iba ak vykonanie úkonu nemožno odložiť a obhajcu o ňom vyzvolieť. Obvinenému a iným vypočúvaným osobám môže obhajca kásť otázky potom, čo policajt výsluch skončí.

Z uvedeného vyplýva, že účasť obvineného na vyšetrovacích úkonoch, resp. jeho osobné upovedomenie o plánovaných úkonoch nie je obligatórna povinnosť policajta, najmä nie v prípadoch, keď je obvinený v konaní zastúpený obhajcom, ktorý je upovedomovaný o všetkých úkonoch a termínoch ich konania.

Dôvody dovolania ani v tomto prípade naplnené neboli.

Vzhľadom na uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.